

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2019. december 11.*

„Előzetes döntéshozatal – Elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások – 2002/21/EK irányelv (keretirányelv) – A 2. cikk m) pontja – Elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása – Fogalom – 2002/22/EK irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv) – A 31. cikk (1) bekezdése – Meghatározott rádió- vagy televíziós csatornák továbbítására vonatkozó kötelezettség – Műholdas csatornákból álló csomagot kínáló gazdasági szereplő – Ésszerű továbbítási kötelezettségek – Feltételek – EUMSZ 56. cikk –Arányosság”

A C-87/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Lietuvos vyriausiosis administracinis teismas (Litvánia legfelsőbb közigazgatási bírósága) a Bírósághoz 2019. február 7-én érkezett, 2019. január 23-i határozatával terjesztett elő

a **TV Play Baltic AS**

és

a **Lietuvos radijo ir televizijos komisija**

közt,

a **Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija VšĮ**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (kilencedik tanács),

tagjai: M. Vilaras, a negyedik tanács elnöke, a kilencedik tanács elnökeként eljárva (előadó), K. Jürimäe és N. Piçarra bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a TV Play Baltic AS képviseletében L. Darulienė advokáté, R. Gediminskaitė és I. Barauskienė,

* Az eljárás nyelve: litván.

- a litván kormány képviselőjében R. Dzikovič, K. Dieninis, és K. Juodelytė, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviselőjében A.-L. Desjonquères és R. Coesme, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében S. L. Kalėda és L. Nicolae, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elsődlegesen az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (keretirányelv) (HL 2002. L 108., 108. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 349. o.; a továbbiakban: keretirányelv) 2. cikke m) pontjának értelmezésére, és az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló 2002/22/EK irányelv, az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról és a magánélet védelméről szóló 2002/58/EK irányelv és a fogyasztóvédelmi jogszabályok alkalmazásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről szóló 2006/2004/EK rendelet módosításáról szóló, 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 337., 11. o.; helyesbítés: HL 2013. L 241., 9. o) módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv) (HL 2002. L 108., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 367. o.; a továbbiakban: egyetemes szolgáltatási irányelv) 31. cikke (1) bekezdésének értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet a TV Play Baltic AS (korábban Viasat AS) és a Lietuvos radijo televizijos komisija (litván rádió és televízió bizottság, a továbbiakban: LRTK) között, az LRT Kultūra televíziós csatorna továbbítására vonatkozó kötelezettség alóli mentesítés iránt a Viasat által benyújtott kérelem elutasítása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A keretirányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikkének m) pontja a következőképpen rendelkezik:
„»elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása«: az ilyen hálózat létrehozása, üzemeltetése, ellenőrzése vagy rendelkezésre bocsátása”.
- 4 Az egyetemes szolgáltatási irányelv (43)–(45) preambulumbekkezdése kimondja:
„(43) Jelenleg a tagállamok bizonyos továbbítási [»must carry«] kötelezettségeket rónak a rádió- és televízióműsorok nyilvánosság számára történő közvetítését végző hálózatokra. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a joghatóságuk alá tartozó vállalkozások számára arányos kötelezettségeket állapítsanak meg, jogos közrendi megfontolások alapján, de e kötelezettségeket csak akkor lehet megállapítani, ha ezek a tagállamok által a közösségi jognak megfelelően, egyértelműen meghatározott általános célok eléréséhez szükségesek, továbbá e

kötelezettségeknek arányosaknak és átláthatóknak kell lenniük, valamint e kötelezettségeket rendszeres felülvizsgálatnak kell alávetni. A tagállamok által bevezetett továbbítási kötelezettségeknek [»must carry«] észszerűeknek kell lenniük, azaz egyértelműen meghatározott általános érdekű célok tükrében arányosaknak és átláthatóknak kell lenniük, és ezekhez szükség szerint az arányos díjazással kapcsolatos rendelkezés is fűzhető. Az ilyen továbbítási kötelezettségek [»must carry«] között szerepelhet a kifejezetten a fogyatékkal élő felhasználók megfelelő hozzáféréseinek lehetővé tételére irányuló szolgáltatások továbbítása.

- (44) A rádió- és televízióműsorok nyilvánosság számára történő közvetítését végző hálózatok közé a kábelhálózatok, a műholdas és a földi műsorterjesztő hálózatok tartoznak. De idetartozhatnak más hálózatok is, annyiban, amennyiben a végfelhasználók széles körben e hálózatokat használják a rádió- és televízióműsorok vételének fő eszközeként.
- (45) A tartalomszolgáltatások – mint például a hang- vagy televízióműsor-szolgáltatási tartalomcsomag értékesítésére vonatkozó ajánlat – nem tartoznak az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásának hatálya alá. Az ilyen szolgáltatások nyújtóira e tevékenységek tekintetében nem vonatkozhatnak egyetemes szolgáltatási kötelezettségek. Ez az irányelv nem sérti azokat az intézkedéseket, amelyeket az ilyen szolgáltatások tekintetében nemzeti szinten – a[z uniós] jognak megfelelően – fogadnak el.”
- 5 Az egyetemes szolgáltatási irányelv „Továbbítási kötelezettség [»must carry«]” című 31. cikke a következőképpen fogalmaz:

„(1) A tagállamok meghatározott rádióműsor- és televízióműsor-terjesztő szolgáltatások továbbítására és kiegészítő – különösen a fogyatékkal élő végfelhasználók megfelelő hozzáférést biztosító – hozzáférhetőségi szolgáltatások továbbítására vonatkozóan észszerű továbbítási kötelezettségeket [»must carry«] írhatnak elő a joghatóságuk alá tartozó, a nyilvánosság számára rádió- vagy televízióműsorok terjesztésére szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vállalkozások számára abban az esetben, ha az ilyen hálózatok végfelhasználóinak jelentős hányada ezeket a hálózatokat használja a rádió- és televízióműsorok vételének fő eszközeként. Ilyen kötelezettségek csak abban az esetben írhatók elő, ha az egyes tagállamok által egyértelműen meghatározott közérdekű célok eléréséhez szükségesek, továbbá arányosak és átláthatók.

[...]”

A litván jog

- 6 A 2015. május 21-i XII-1731. sz. törvénnyel módosított Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (a nyilvánosság tájékoztatásáról szóló litván törvény, a továbbiakban: tájékoztatási törvény) 33. cikkének (5)–(7) bekezdése előírja:

„(5) A Litvániában televízió-műsorok továbbítási szolgáltatásait nyújtó gazdasági szereplők, valamint más olyan személyek, akik a litván fogyasztók részére a televíziós csatornák és/vagy műsorok interneten történő terjesztésére irányuló szolgáltatásokat nyújtanak, kötelesek a Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija valamennyi kódolatlan nemzeti televíziós csatornáját az interneten továbbítani és továbbközvetíteni.

(6) A Lietuvos radijo televizijos komisija (litván rádió és televízió bizottság) döntésével mentesítést adhat a Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija kódolatlan nemzeti televíziós csatornáinak interneten történő továbbítási és továbbközvetítési kötelezettsége alól, ha ez a határozat nem korlátozza a fogyasztó azon lehetőségeit, hogy ezeket a csatornákat kizárólag a rendelkezésére álló műszaki eszközök segítségével tekintse meg.

(7) A televízió-műsorok kötelező online továbbítása és/vagy továbbközvetítése alapján a műsorterjesztők, a továbbközvetítők és a litván fogyasztók részére a televíziós csatornák és/vagy műsorok interneten történő terjesztésére irányuló szolgáltatásokat nyújtó egyéb gazdasági szereplők között semmilyen ellenérték fizetésére nem kerülhet sor.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 7 A TV Play Baltic Észtországban letelepedett társaság, amely a Litvániában fizető televíziós csatornacsomagokat továbbít egy harmadik személy tulajdonában álló műholdas hálózat útján, amelynek ennek fejében ellenértéket fizet.
- 8 A tájékoztatási törvény 2015-es év során történt módosítása óta az alapügy felperesének tevékenysége televíziós műsortovábbítási-tevékenységének minősül, és e törvény 33. cikkének (5) bekezdése értelmében kiterjed rá Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija VŠĮ (a továbbiakban: LRT) csatornáinak – köztük az LRT Kultūra csatornájának – továbbítására vonatkozó kötelezettség.
- 9 Az alapügy felperese kérelmet nyújtott be az LRTK-hoz az e csatorna továbbítására vonatkozó kötelezettség alóli mentesítés iránt.
- 10 Mivel ezt a mentesítés iránti kérelmet elutasították, az alapügy felperese keresetet nyújtott be a kérelmét elutasító határozat megsemmisítése iránt a Vilniaus apygardos administracinis teismashoz (vilnusi regionális közigazgatási bíróság, Litvánia).
- 11 A 2017. január 4-i határozatával e bíróság többek között megerősítette az alapügy felperesének az említett csatorna továbbítására vonatkozó kötelezettségét.
- 12 A fellebbezés tárgyában eljáró Lietuvos vyriausioji administracinis teismasnak (Litvánia legfelsőbb közigazgatási bírósága) kétségei vannak az uniós jog, és különösen az EUMSZ 56. cikk, valamint a keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv értelmezése tekintetében.
- 13 A kérdést előterjesztő bíróság eljáróban kifejti, hogy a 2015. május 21-i XII-1731. sz. törvénnyel módosított tájékoztatási törvény 33. cikkének (5) bekezdésében előírt továbbítási kötelezettség nem függ semmilyen feltételtől, és hogy e rendelkezés az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének litván jogba való átültetését képezi.
- 14 Ez a bíróság először is arra keresi a választ, hogy az alapügy felperesének tevékenységeit a keretirányelv 2. cikkének m) pontja és az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke értelmében vett „elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatásának” kell-e tekinteni. E tekintetben rámutat, hogy a felperes a televíziós csatornákat más gazdasági szereplőkhöz tartozó hírközlési infrastruktúra díjfizetés ellenében történő használata útján továbbítja.
- 15 Az említett bíróság ugyanakkor megjegyzi, hogy ezen infrastruktúra egyes erőforrásait így kizárólag az alapügy felperese által továbbított jelek továbbküldésére használják, és hogy őt a 2009. november 25-i 2009/140/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 337., 37. o.) módosított, az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (hozzáférési irányelv) (HL 2002. L 108., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 323. o.) értelmében vett hálózatüzemeltetőnek lehet tekinteni.
- 16 Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy ha az alapügy felperesének tevékenységei nem tartoznak az elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatásának fogalma alá, meg kell határozni, hogy a tagállam előírhat-e továbbítási kötelezettségeket az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkében foglaltakon kívüli gazdasági szereplők számára. E bíróság álláspontja szerint az alapügy felperesének

tevékenységei a keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv hatálya alá tartozó elektronikus hírközlési szolgáltatásoknak tekinthetők. Ugyanakkor nem zárja ki, hogy e tevékenységeket olyan tartalomszolgáltatás nyújtásának lehessen tekinteni, amelyre az ezen utóbbi irányelvben előírt egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nem alkalmazandók.

- 17 Harmadszor, a kérdést előterjesztő bíróságban az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében szereplő követelmény értelmezésével kapcsolatban merül fel kérdés, amely szerint továbbítási kötelezettséget csak abban az esetben lehet előírni, ha az adott hálózatot a végfelhasználók jelentős hányada használja a rádió- és televíziós csatornák vételének fő eszközeként. Felhívja a figyelmet arra, hogy noha ez a követelmény nem vonatkozik azokra a vállalkozásokra, amelyek nem tartoznak e rendelkezés hatálya alá, a litván jogalkotó e kötelezettség tekintetében az összes műsortovábbító piaci szereplő számára egységes bánásmódot biztosít.
- 18 Negyedszer a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a továbbítási kötelezettség korlátozza az EUMSZ 56. cikkben meghatározott szolgáltatásnyújtási szabadságot. Úgy véli, hogy noha egy ilyen korlátozás igazolható a kulturális politikához kapcsolódó, közérdeken alapuló kényszerítő indokokkal, e kötelezettségnek arányosnak és szükségesnek kell lennie a kitűzött célok eléréséhez. E bíróságban felmerül a kérdés, hogy ebben a tekintetben van-e jelentősége az LRT azon lehetőségének, hogy az LRT Kultūrát ő maga továbbítsa ugyanazon műholdas hálózaton, mint amelyet az alapügy felperesének ügyfelei használnak, mivel az LRT egy másik ingyenes csatornát is továbbít az alperes által használttal azonos műholdról. A bíróságban hasonló kérdés merül fel azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy ezt a csatornát a földi hálózaton sugározzák, és tartalmának egy része az interneten ingyenesen hozzáférhető.
- 19 Ilyen körülmények között a Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Litvánia legfelsőbb közigazgatási bírósága) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

- „1) Úgy kell-e értelmezni a [keretirányelv] 2. cikkének m) pontját, hogy az »elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása« fogalmába nem tartoznak bele az olyan, harmadik személyek tulajdonában lévő műholdas hálózatokon keresztül történő televíziós műsortovábbítási-tevékenységek, mint amelyeket a[z alapügy felperese] végez?
- 2) Úgy kell-e értelmezni az [egyetemes szolgáltatási irányelv] 31. cikkének (1) bekezdését, hogy a tagállamok nem írhatnak elő továbbítási kötelezettséget (»must carry«) (valamely televíziós csatorna harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatokon történő továbbítását és a végfelhasználók részére e műsorhoz való hozzáférés biztosítását) olyan gazdasági szereplőkkel szemben, mint a[z alapügy felperese], akik [először is] valamely feltételes hozzáférésű rendszer által védett televíziós csatorna műsorszolgáltatását végzik harmadik személyek tulajdonában lévő műholdas hálózatokon keresztül, ennek érdekében fogadva a televízió-műsor (csatorna) abban az időben továbbított jeleit, kódolva azokat és továbbítva egy műholdnak, amelyről e jelek megszakítás nélkül visszairányítják a Földre, és [másodszor] televíziós csatorna csomagokat kínálnak az ügyfeleknek, ennek érdekében díjazás ellenében feltételes hozzáférést biztosító eszközökön keresztül hozzáférést biztosítva e védett televíziós műsorszolgáltatáshoz (vagy annak egy részéhez)?
- 3) [Az egyetemes szolgáltatási irányelv] 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelkezés alkalmazásában nem tekinthető úgy, hogy a végfelhasználóinak jelentős hányada használja az elektronikus hírközlő hálózatokat (jelen ügyben egy műholdas műsorszolgáltató hálózatot) a televízió-műsorok vételének fő forrásaként (eszközeként), ha az említett hálózatokat csupán az összes végfelhasználó (a jelen ügyben a háztartások) megközelítőleg 6%-a használja ilyen fő forrásként (eszközként)?

- 4) Annak értékelése során, hogy [az egyetemes szolgáltatási irányelv] 31. cikke (1) bekezdésének alkalmazása indokolt-e, figyelembe kell-e venni azokat az internethasználókat, akik díjmentesen, előben nézhetik online a szóban forgó televízió-műsort (vagy annak egy részét)?
- 5) Az EUMSZ 56. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a tagállamok kötelezettséget írnak elő az olyan gazdasági szereplők számára, mint a[z alapügy felperese], amelynek értelmében elektronikus hírközlő hálózatokon keresztül díjmentesen továbbítaniuk kell valamely televíziós csatornát, ha az a műsorszolgáltató, aki e kötelezettség kedvezményezettje, teljes mértékben képes arra, hogy saját költségére sugározza ezeket a televíziós csatornákat?
- 6) Az EUMSZ 56. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a tagállamok kötelezettséget írnak elő az olyan gazdasági szereplők számára, mint a[z alapügy felperese], amely értelmében elektronikus hírközlő hálózatokon keresztül díjmentesen továbbítaniuk kell valamely televíziós csatornát, ha ez a kötelezettség csak az összes háztartás megközelítőleg 6%-át fedné le, és ezek a háztartások az említett televíziós csatornát földi műsorszolgáltató hálózaton vagy interneten keresztül is nézhetik?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 20 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a keretirányelv 2. cikkének m) pontja értelmében vett „elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása” fogalma alá tartozik-e a televízió-műsorok harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatokon történő közvetítése.
- 21 Rá kell mutatni, hogy a Bíróság megállapította, hogy az a vállalkozás, amely arra szorítkozik, hogy élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten televízió-műsorok megtekintését kínálja, nem elektronikus hírközlő hálózatot szolgáltat, hanem ezzel szemben hozzáférést biztosít az elektronikus hírközlési hálózatokon nyújtott audiovizuális szolgáltatások tartalmához (lásd ebben az értelemben: 2018. december 13-i France Télévisions ítélet, C-298/17, EU:C:2018:1017, 18. és 19. pont).
- 22 Márpedig az alapügy felpereséhez hasonlóan műholdas televíziós csatornákat továbbító vállalkozás helyzete nem különbözik azon vállalkozás helyzetétől, amely ezeket a csatornákat az interneten továbbítja, abban az értelemben, hogy az az utóbbihoz hasonlóan hozzáférést biztosít az elektronikus hírközlő hálózaton – a jelen esetben a műholdas hálózaton – nyújtott audiovizuális szolgáltatások tartalmához.
- 23 Noha a kérdést előterjesztő bíróság mindazonáltal arra keresi a választ, hogy az alapügyben szóban forgó tevékenység elektronikus hírközlő hálózatok szolgáltatásának tekinthető-e, mivel a műholdas infrastruktúra bizonyos forrásait kizárólag az alapügy felperese által továbbított jelek továbbítása céljából használják, nem vitatott, hogy az utóbbi a keretirányelv 2. cikkének m) pontja értelmében vett, az elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatója által biztosított feladatok – azaz az ilyen hálózat létrehozása, üzemeltetése, ellenőrzése vagy rendelkezésre bocsátása – egyikét sem látja el.
- 24 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a keretirányelv 2. cikkének m) pontját úgy kell értelmezni, hogy a televízió-műsorok harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatokon történő közvetítése nem tartozik az e rendelkezés értelmében vett „elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása” fogalmába.

A második kérdésről

- 25 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésével ellentétes-e, hogy a tagállamok televízió-műsor továbbítására vonatkozó kötelezettséget írnak elő azon vállalkozások számára, amelyek harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatok segítségével feltételes hozzáférésű rendszer által védett televízió-műsort továbbítanak, és az ügyfeleknek televíziós műsorcsomagokat kínálnak.
- 26 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság kimondta, hogy a közös keretszabályozás hatálya alá tartozó irányelvek, amelyek közé tartozik a keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv, nem érintik a nemzeti szinten az uniós jog tiszteletben tartásával, a közérdekű célok elérése érdekében hozott intézkedéseket, különösen a tartalomszabályozással és az audiovizuális politikával kapcsolatos intézkedéseket, mivel e közös keret nem alkalmazható az elektronikus hírközlő hálózatokon nyújtott szolgáltatások tartalmára (lásd ebben az értelemben: 2018. december 13-i France Télévisions ítélet, C-298/17, EU:C:2018:1017, 25. és 26. pont).
- 27 Következésképpen a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy az irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében említett kötelezettségeken kívüli továbbítási kötelezettségeket írjanak elő, különösen azon vállalkozások számára, amelyek anélkül, hogy elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltatnának, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten televízió-műsorok megtekintését kínálják (2018. december 13-i France Télévisions ítélet, C-298/17, EU:C:2018:1017, 27. pont).
- 28 Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben szóban forgó tevékenységhez hasonlóan a feltételes hozzáférésű rendszer által védett televízió-műsorok műholdas hálózat segítségével való továbbításának tevékenysége televíziós műsortartalom rendelkezésre bocsátásából áll.
- 29 A Bíróság rendelkezésére álló iratokból egyáltalán nem tűnik ki, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésére tekintettel eltérően kellene értékelni a televíziós tartalmak továbbításának tevékenységét, attól függően, hogy azt műholdas úton vagy az interneten végzik.
- 30 Következésképpen a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy a tagállamok televízió-műsor továbbítására vonatkozó kötelezettséget írnak elő azon vállalkozások számára, amelyek harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatok segítségével feltételes hozzáférésű rendszer által védett televízió-műsort továbbítanak, és az ügyfeleknek televíziós műsorcsomagokat kínálnak.

A harmadik és a negyedik kérdésről

- 31 Az első és a második kérdésre adott válaszra figyelemmel a harmadik és a negyedik kérdést nem kell megválaszolni.

Az ötödik és a hatodik kérdésről

- 32 Az ötödik és a hatodik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az EUMSZ 56. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy a harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatok segítségével feltételes hozzáférésű rendszer által védett televízió-műsorokat továbbító és ügyfeleknek televíziós műsorcsomagokat kínáló vállalkozások számára a tagállamok egy televíziós csatorna ingyenes továbbítására vonatkozó kötelezettséget írnak elő, miközben egyrészt a műsorsugárzónak, amelynek javára ezt a kötelezettséget előírták, lehetősége van arra, hogy az érintett csatornát ugyanazon a hálózaton a saját költségén maga továbbítsa, másrészt

pedig az említett kötelezettség útján az összes háztartásnak csak hozzávetőleg 6%-a érhető el, és ezek a háztartások az említett televíziós csatornát földi műsorszolgáltató hálózaton vagy interneten keresztül is nézhetik.

- 33 Előjáróban meg kell állapítani, hogy az uniós jog nem végezte el az elektronikus hírközlési szolgáltatások ágazatának teljes harmonizációját, következésképpen az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozást az EUMSZ 56. cikkre tekintettel kell megvizsgálni azon szempontok tekintetében, amelyek nem tartoznak többek között a keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv hatálya alá (lásd ebben az értelemben: 2014. április 30-i UPC DTH ítélet, C-475/12, EU:C:2014:285, 70. pont).
- 34 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a televíziós adásjelek sugárzása, beleértve a televíziós műsorterjesztés útján továbbítottakat is, az EUMSZ 56. cikk értelmében vett szolgáltatásnyújtásnak minősül (2007. december 13-i United Pan-Europe Communications Belgium és társai ítélet, C-250/06, EU:C:2007:783, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 35 Azon kérdést illetően, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti jogszabály tartalmaz-e az EUMSZ 56. cikk alapján tiltott korlátozást, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a szolgáltatásnyújtás szabadsága nemcsak a más tagállamban letelepedett szolgáltatóval szemben az annak honossága alapján alkalmazott bármiféle hátrányos megkülönböztetés eltörlését követeli meg, hanem valamennyi korlátozás megszüntetését, akkor is, ha azok különbségtétel nélkül vonatkoznak a nemzeti és az egyéb tagállamokból származó szolgáltatókra, amennyiben azok akadályozzák vagy kevésbé vonzóvá teszik a valamely olyan másik tagállamban letelepedett szolgáltató által nyújtott szolgáltatásokat, ahol az jogszerűen nyújt hasonló szolgáltatásokat (2007. december 13-i United Pan-Europe Communications Belgium és társai ítélet, C-250/06, EU:C:2007:783, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 Meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás – azáltal, hogy az LRT egyes televízió-műsorainak továbbítására vonatkozó kötelezettséget ír elő azon vállalkozások számára, amelyek letelepedési helyüktől függetlenül a litván televíziónézők részére televízió-műsorokat közvetítenek – a szolgáltatásnyújtás szabadságának az EUMSZ 56. cikk értelmében vett korlátozását vezeti be.
- 37 A Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében a EUM-Szerződés által garantált valamely alapvető szabadság ilyen korlátozása indokolt lehet akkor, ha annak közérdeken alapuló kényszerítő oka van, feltéve hogy megfelel az általa kitűzött cél elérésének biztosítására, és nem lép túl az annak eléréséhez szükséges mértéken (2007. december 13-i United Pan-Europe Communications Belgium és társai ítélet, C-250/06, EU:C:2007:783, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 38 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a kulturális politika olyan közérdeken alapuló kényszerítő okot képezhet, amely indokolhatja a szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását. Ugyanis a pluralizmus megőrzése, amelyet ez a politika kíván biztosítani, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény 10. cikke által védett véleménynyilvánítási szabadsághoz kapcsolódik, amely szabadság az uniós jogrend, és különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájának 11. cikke által biztosított alapvető jogok között szerepel (lásd ebben az értelemben: 2007. december 13-i United Pan-Europe Communications Belgium és társai ítélet, C-250/06, EU:C:2007:783, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 A jelen ügyben a litván kormány hangsúlyozta, hogy az LRT Kultúra televíziós csatorna továbbítására vonatkozó, az alapügy felpereséhez hasonló vállalkozásokra rótt kötelezettség a kulturális politikához kapcsolódó közérdekű célt szolgál, tekintettel arra a jelentős társadalmi és kulturális értékre, amelyet ez a csatorna a litván televíziónézők számára képvisel.

- 40 Az ilyen kulturális politikai célkitűzés alkalmas lehet arra, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását igazolja.
- 41 Mindazonáltal az ilyen korlátozást bevezető nemzeti szabályozásnak alkalmasnak kell lennie a kitűzött cél elérésének biztosítására. E tekintetben, a kérdést előterjesztő bíróság által lefolytatandó vizsgálatokra figyelemmel, az egyes televízió-műsorok továbbítási kötelezettsége lehetővé teheti az e kötelezettség által követett kulturális politikai cél elérését, mivel az alkalmas annak biztosítására, hogy azon litván televíziónézőknek, akik csak műholdas televízióhoz rendelkeznek hozzáféréssel, lehetőségük legyen LRT Kultūra műsorainak megtekintésére, amelyekhez egyébként nem férhetnének hozzá.
- 42 Ami az alapügy tárgyát képező intézkedés arányosságát illeti, amely különösen az ötödik és a hatodik kérdés tárgyát képezi – noha a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy az alapügy keretében tudomására hozott körülmények alapján erre vonatkozóan határozzon –, a Bíróság iránymutatást adhat számára az e vizsgálat során figyelembe veendő paraméterekre vonatkozóan.
- 43 Így, amint azt az Európai Bizottság észrevételeiben hangsúlyozta, az alapügyben szóban forgó továbbítási kötelezettség arányosságának értékelése során a kérdést előterjesztő bíróságnak figyelembe kell vennie a televíziós csatornák továbbítási eszközeit ténylegesen igénybe vevő végfelhasználók számát vagy arányát.
- 44 Ezenkívül, annak értékelése érdekében, hogy az alapügyben szóban forgó továbbítási kötelezettség arányos-e, a kérdést előterjesztő bíróságnak olyan tényezőket is figyelembe kell vennie – azok megvizsgálását követően –, mint az alapügy felperese által nyújtott szolgáltatások végfelhasználóinak földrajzi megoszlása, az a körülmény, hogy a felperes az LRT Kultūrát kódolatlanul továbbítja, és ezáltal szélesebb közönséget ér el, továbbá az a körülmény, hogy ez a csatorna, illetve a műsorainak nagy része az interneten, valamint a földi televíziós hálózaton ingyenesen hozzáférhető.
- 45 E megfontolásokra tekintettel az ötödik és a hatodik kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy a harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatok segítségével feltételes hozzáférésű rendszer által védett televízió-műsorokat továbbító és ügyfeleknek televíziós műsorcsomagokat kínáló vállalkozások számára a tagállamok egy televíziós csatorna ingyenes továbbítására vonatkozó kötelezettséget írnak elő, feltéve hogy egyrészt ez a továbbítási kötelezettség a végfelhasználók jelentős száma vagy jelentős aránya számára a televízió-műsorok összes továbbítási eszköze esetében lehetővé teszi azon csatornához való hozzáférést, amelynek továbbítása érdekében a kötelezettséget előírták, másrészt hogy figyelembe veszik az e továbbítási kötelezettséggel terhelt gazdasági szereplő által nyújtott szolgáltatások végfelhasználóinak földrajzi megoszlását, azt a körülményt, hogy ez a gazdasági szereplő a csatornát kódolatlanul továbbítja, továbbá azt, hogy az említett csatorna az interneten, valamint a földi televíziós hálózaton ingyenesen hozzáférhető, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

A költségekről

- 46 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (kilencedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (keretirányelv) 2. cikkének m) pontját úgy kell értelmezni, hogy a televízió-műsorok**

harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatokon történő közvetítése nem tartozik az e rendelkezés értelmében vett „elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása” fogalmába.

- 2) Az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv) 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy a tagállamok televízió-műsor továbbítására vonatkozó kötelezettséget írnak elő azon vállalkozások számára, amelyek harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatok segítségével feltételes hozzáférésű rendszer által védett televízió-műsort továbbítanak, és az ügyfeleiknek televíziós műsorcsomagokat kínálnak.
- 3) Az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy a harmadik személyek tulajdonában álló műholdas hálózatok segítségével feltételes hozzáférésű rendszer által védett televízió-műsorokat továbbító és ügyfeleiknek televíziós műsorcsomagokat kínáló vállalkozások számára a tagállamok egy televíziós csatorna ingyenes továbbítására vonatkozó kötelezettséget írnak elő, feltéve hogy egyrészt ez a továbbítási kötelezettség a végfelhasználók jelentős száma vagy jelentős aránya számára a televízió-műsorok összes továbbítási eszköze esetében lehetővé teszi azon csatornához való hozzáférést, amelynek továbbítása érdekében a kötelezettséget előírták, másrészt hogy figyelembe veszik az e továbbítási kötelezettséggel terhelt gazdasági szereplő által nyújtott szolgáltatások végfelhasználóinak földrajzi megoszlását, azt a körülményt, hogy ez a gazdasági szereplő a csatornát kódolatlanul továbbítja, továbbá azt, hogy az említett csatorna az interneten, valamint a földi televíziós hálózaton ingyenesen hozzáférhető, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

Aláírások